

[Auken.]

spærrer fiskerihavne, eller når fiskerne spærrer kommunale trafikhavne eller statshavne, eller når de ligefrem griber til strafbare, ulovlige ransagninger af rutebåde. I den forbindelse er det vel værd at gøre opmærksom på den dobbeltholdning, eksempelvis fremskridtspartiet indtager til disse ting. Når det gælder arbejdere og studenter, er man stærkt fordømmende og kræver overilede og drastiske politimæssige indgreb. Når det gælder fiskere, og når det gælder landmænds lige så retsstridige aktioner, ja, så bliver der taget på dem med fløjlshandsker. Denne dobbeltmoral, som i øvrigt præger dele af det borgerlige Danmark, deler socialdemokratiet ikke; der må efter vores opfattelse være lige ret for loven.

Dette gælder også spørgsmålet om ulovlig tvang, som vi diskuterede den 29. april. Jeg skal kun henvise til, hvad jeg ved den lejlighed sagde, og fremhæve, at socialdemokratiet og fagbevægelsen ønsker den samme tryk mod tvang og trusler for arbejdere og funktionærer, når de er på arbejde, som når de færdes til og fra arbejde; derfor også vore konsekvente krav om økonomisk og industrielt demokrati og beskyttelse af de ansattes tryk i beskæftigelsen.

Når jeg har sagt, som statsministeren også sagde det, at vi vil tage afstand fra disse spærringer og hjælpe med til at støtte de myndigheder, hvis opgave det er at bringe disse retsstridige spærringer til ophør, så ligger der også heri, at vi ønsker at give en bred margen for de ansvarliges skøn om, hvad der er fornødent, hvad der skal gøres, og det hvad enten det er politiet eller offentlige myndigheder eller virksomheder, der berøres af sådanne aktioner.

Det kan eksempelvis aldrig blive folketingets opgave at dirigere politiet og retsvæsen som en slags overadministration. Vi er en lovgivende forsamling, vi er hverken politibetjent, anklager eller dommer. Jeg tror, vi alle har en interesse i, at der ikke sker nogen grundlovsstridig politisk dirigering af retssystemet.

Der må i forhold til personspærringer eller anden fysisk spærring vises fasthed fra myndighedernes side, men der må også udvises omtanke og smidighed. Jeg synes, politiet har administreret de aktioner, der hidtil har været, med den fornødne grad af smidighed og fasthed på en efter min opfattelse, efter socialdemokratiets opfattelse, beundringsværdig måde.

Tænk, hvad virkningen ville have været, hvis man f. eks. over for fiskernes helt ulovlige aktioner havde sat massivt politiopbud ind, eller om man havde sat søværnet ind! Tænk, hvis man havde gjort en fuldstændig meningsløs besættelse af nogle universitetsinstitutter meningsfyldt for det lille yderliggående mindretal, der har iværksat disse aktioner, gennem et massivt politiopbud, som måske tværtimod ville have den stik modsatte virkning af det, man tilsligter!

To sager gør den konservative forespørgsel, som vi i dag diskuterer – den forespørgsel, der er rettet til statsministeren – aktuel. Den ene vedrører den ulykkelige konflikt på Berlingske Tidende. Jeg skal i den forbindelse kun henvise til, hvad vi tidligere har sagt i forbindelse med forespørgsler, som ikke mindst har drejet sig om denne arbejdskonflikt. Vi appellerer fortsat kraftigt til parterne om at finde en forhandlingsløsning så hurtigt som muligt for at bevare denne store arbejdsplads.

Statsministeren har udfoldet alle tænkelige bestræbelser for at bringe de direkte parter sammen under medvirken fra de respektive organisationers side. Lad os alle håbe, at disse forhandlinger, at disse initiativer fra statsministerens og fra regeringens side snarest må føre til et positivt resultat.

Men samtidig vil vi selvfølgelig gentage den garanti, der er givet også her i folketinget til bladhusets ledelse og medarbejdere om, at alle rimelige foranstaltninger vil blive truffet for at beskytte husets normale drift, således at alle trykt kan færdes til og fra bladet.

Den anden sag, der gør forespørgslen aktuel, vedrører de ret omfattende, men nu heldigvis uddøende aktioner på diverse humanistiske og samfundsvidenskabelige institutter på de høje læreanstalter.

Jeg tror, det vil være svært i historien at finde en mere tåbelig, en mere idiotisk, en mere perspektivforladt aktion end den, som en brøkdel af de studerende har gennemført på disse institutter. Aktionen er skadelig og uacceptabel for samfundet. Det drejer sig her om samfundsinstitutioner, det drejer sig om dyre institutter med mange medarbejdere, som har et vigtigt, fornuftigt arbejde at passe, det drejer sig om arbejdspladser for de uddannelsessøgende, som man herved forhindrer i at fungere normalt.

Aktionen er skadelig og uacceptabel for læ-